

tignok, at Inkonsekvensen er paa den højtærede Kirkeministers Side.

Det er rigtigt, som det er blevet fremsat, at naar vi modsætter os en saadan kirkelig Forsamling som den, den højtærede Kirkeminister har foreslaaet, er det, fordi vi ikke vil være med til at fremme den Udvikling herhjemme, som har Kravet om en Kirkedag paa sit Program, og vi kan ikke se andet, end at naar det Udvalg, som er foreslaaet, bliver nedsat, altsaa i alt væsentligt en Kopi af det kirkelige Udvalg af 1903, fremmer vi derved de Bestræbelser, som gaar ud paa at faa en Kirkedag. Det er godt nok, at den højtærede Kirkeminister siger, at selv om dette Udvalg kommer med et Forslag om en raadgivende Kirkedag eller en Kirkedag af en anden Støbning, vil han modsætte sig det, han vil ikke fremsætte et saadant Forslag, men den højtærede Kirkeminister kan jo komme i den Situation, at han ikke længere er Kirkeminister. Det Forhold kan indtræffe, og vi ved saa ikke, hvem der bliver den højtærede Kirkeministers Arvtager, det kan være, at denne ikke er saaledes sindet som den højtærede Kirkeminister, der ikke vil fremsætte et saadant Forslag, det er muligt, at han tværtimod med Glæde vil fremsætte et saadant Forslag. Denne Betoning af, at den højtærede Kirkeminister ikke vil fremsætte et saadant Forslag — og det betonedes han baade ved første Behandling og nu igen ved anden Behandling —, vejer altsaa ikke meget.

Naar det fra Ordføreren for Flertallet (Inger Gautier Schmit) blev sagt, at man fra Flertallets Side ogsaa maa fraraade den Sammensætning, som vi har foreslaaet, og det ligesom fra den højtærede Kirkeministers Side blev begrundet med, at Rigsdagen skulde staa frit, naar dette Udvalg en Gang havde afgivet sin Betænkning, vil jeg dertil sige, at det lyder jo godt, at Rigsdagen skal staa frit, naar dette Udvalg afgiver sin Betænkning, men Rigsdagen staar dog egentlig frit overfor alle de Betænkninger, som afgives af de Udvalg og Kommissioner, der har været nedsatte. Det vil efter min Mening fremme det Formaal, som man fra Flertallets Side, og ogsaa fra Kirkeministerens Side, har sagt var Grunden til, at man ønskede Udvalget nedsat — jeg havde nær sagt i Dag, thi det er vistnok Meningen at faa det nedsat, saa snart det paa nogen optænkelig Maade er muligt —, derved, at Udvalget straks fra Begyndelsen kommer til at tælle Repræsentanter fra Rigsdagen. Disse Repræsentanter vil da have Lejlighed til at følge Udvalgets Forhandlinger

og deltage i Udvalgets Forhandlinger fra første Begyndelse og vil, naar Forslag kommer til at foreligge til Behandling i Rigsdagen, bedre kunne sætte de forskellige Partier ind deri og fremhæve de Synspunkter, som er gældende. Jeg tror, at hvis man vil fremskynde det Tidspunkt, da den sønderjydske Kirke kan forenes med den danske Kirke, faa væsentlig samme Organisation som den, maa man ogsaa af den Grund tage Repræsentanter fra Rigsdagen med fra første Begyndelse. Jeg maa derfor fremdeles fastholde, at baade naar man ser paa vore Forslag fra det Synspunkt og fra Ønsket om at skaffe en grundig Overvejelse af dette Spørgsmaal, er de at foretrække for Flertallets og Kirkeministerens, og jeg vil derfor endnu en Gang anbefale Forslagene til Tingets Velvillie.

Rasmus Rasmussen: Jeg skal saa gerne følge den højtærede Kirkeministers Henstilling om ikke at optage Debatten fra første Behandling. Jeg vil blot sige, at for os er det ikke afgørende, om det kaldes et kirkeligt Udvalg eller en Kirkedag, thi Sagen er den, at naar en saadan Institution er nedsat, saa er Folk, som ønsker at skabe et Mæle for, hvad de kalder Kirkens Interesser, naaet et mægtigt Skridt frem i Retning af at tilkæmpe sig den raadgivende Indflydelse, vi fra vor Side ikke ønsker skal tildeles nogen Institution, idet Rigsdagen skal staa frit overfor al kirkelig Lovgivning.

Den højtærede Kirkeminister kunde ikke tiltræde det Ændringsforslag, vi har stillet under Nr. 14, fordi — sagde han — det er i Strid med Loven om Besættelse af Præsteembeder i de sønderjydske Landsdele. Vi har formet vort Ændringsforslag saaledes, at vi ved det vil markere, at Loven om Nedsættelse af et kirkeligt Udvalg ikke skal være en Hindring for, at Præstegaardsjorderne i Sønderjylland kan blive udstykket, og vi kunde tænke os, at selv om Loven om Præsteembeders Besættelse i Sønderjylland var en Hindring for, at dette øjeblikkelig kunde blive praktiseret, kunde denne Lov muligvis forandres, for at man kunde faa denne vigtige Sag, at skabe Jord nede i Sønderjylland, fremmet hurtigst muligt, ligesom der nu skal skabes Jord i den øvrige Del af vort Fædreland. Og der staar i § 6, som Kirkeministeren citerede, at „hvis Sognemidlerne ikke er tilstrækkelige til, at den paagældende Præst gennem disse kan opnaa den Løn med Alderstillæg m. v., der vilde tilkomme ham i Henhold til fornævnte Lov, udredes det manglende indtil videre af Statskassen“. Vi har saa tænkt os,